Ч. 279. Середа 23 (10) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи балканьскі. — Столипин в обороні аґрарної реформи.

Зараз по оголошеню анексиї Босни звернув ся був російский міністер справ заграничних Ізвольский до кабінету в Льондоні і Парижи в справі скликаня европейскої конференциї для передебатованя відносин, витворених подіями на Балкані. Австро-угорска дипльоматия виступила знов з зовсім иншим предложенем, щоби іменно дискусию над анексиєю Босни і Герцеґовини — як сею справою мають держави загалом займати ся — переведено між кабінетами ще перед конференциєю і то в дорозі письменній так, щоби будуча конференция дала тілько міжнародну санкцию доконаному фактови, не входячи в дискусию, яка готова викликати дуже немилі несподіванки і наслідки.

На ту пропозицию наспіла тепер відповідь петербурского кабінету, з якої виходить, що російске міністерство справ заграничних попри всі застереженя згоджує ся на віденьске предложенє. З російскої ноти виходить також те, що російске правительство тепер вже не привязує такої великої ваги до конференциї, як давнійше, а то з тої причини, що вже не бачить виглядів на уміщенє квестиї Дарданелів між точками конференциї, о що їй передовсім ходило. Не бачучи свого власного інтересу, російский уряд перестає співчувати панславістам, які взивали его до інтервенциї в користь Сербії і Герцеґовини, особливо, що тепер на перший плян російскої заграничної політики виступає — справа розділу Персиї між Росию і Анґлію, який має звершити ся вже в найблизшій будуччині.

Не дивлячи ся на те, Чорногора і Сербія не думають резиґнувати з своїх аспірацій. Кн. Микола грозить війною, коли Босна і Герцеґовина не добуде автономії, а Чорногора Спици. Також і в Сербії бере верх знов войовнича партия, так що кабінет Миловановича буде приневолений уступити, а его місце захопить Пасич, який впевняє Сербів, що вспіє переперти автономію Босни.

Колиж невеличкі балканьскі держави так гороїжать ся, то Туреччина зовсім не проявляє охоти воювати. В престольній промові султана не було ні одного войовничого слова, за те були дуже прикрі заміти під адресою Болгариї та Австро Угорщини, з яких треба здогадувати ся, що бойкотованє австро угорских товарів в Туреччині потреває ще довго та що тим бойкотом буде Порта послугувати ся, аби за анексию вимогти на Австриї як набільші користи економічні, але просто тілько економічні.

„Nord. Allg. Ztg." пише: Ясні виводи бар. Бінерта потверджують в цілости, що Австро-Угорщина має на оці тілько береженє своїх прав та що она готова увзгляднити бажаня других, як їх можна буде погодити з принципіяльними поглядами тої держави. Коли так само всюди побідить річевий погляд, чого можна надіяти ся, тоді прийде до порозуміня і рівночасно конференция буде справді засобом успокоєня а не роздратованя.

В часі специяльної дискусиї над аґрарним законом в російскій Думі, яка прибрала незвичайно живий напрям задля того, що в тій справі поборюють ся прихильники і противники особистого взглядно родинного володіня, виступив в обороні комісийного предложеня сам президент російских міністрів Столипин. Бесідник виступив рішучо за приватною власностию, а против володіня громадского.

Виступ свій мотивував він принципіяльною вагою порушеного питаня, бо ходить тут о те, щоби весь закон з 9-го падолиста був перенятий одною провідною думкою. Головна

---

7)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Незнакомий зачер кілька разів ложкою з горнця і приглянувшись добре мені, сказав:

— З якої місцевости будете? З расейскої? Я назвав свою ґубернію.

— То що? -- Під Києвом?

— Так.

— О, далеко —вимовив він і відложивши ложку, перехрестив ся.

— Спасибі, хазяйко.

— А ви звідки родом?

— Ми? Ми калужскі.

— А тут давно?

— Тут?... Та вже як тобі сказати: десятків два років буде.

— Давно! — озвало ся у мене мимохіть.

— А мені так немов би й недавно. Поживеш літ пять, а там і не помітиш....

— Чейже були маніфести....

— Були.... мені хоч зараз іти куди, хоч до Іркутскої.... Та куди підеш?

Мені знов пригадав ся Степан, що утік з каторги, перейшов цілий Сибір з Марусею — і я з мимовільним тяжким чутєм подивив ся на ту людину, що нагадувала старий оброслий мохом пень, який викинула филя на непривітну мілину.

Він витяг з кишені капчук і люльку, а відтак взяв з попелу горяче вуглє, що здавало ся, ні трохи не пекло єму руку.

— Куди підеш? — говорив, випускаючи дим з рота — і мені стало ще тяжше від тої безнадійности, що втратила навіть свою журбу. — Ні, брате, попав сюди, тут і кісточки складеш....

Він подивив ся на мене зза клубів диму і якась думка залягла десь у невиразній глубині его сірих очий.

— Такий самий і Єрмолаєв був, коли ми з ним у Н скім улусі стрітились. Молоденький... Я, каже, тут не зживусь.... Тепер вже борода сива.

І він знов подивив ся на мене.

— Ви про якого Єрмолаєва кажете? Про Петра Івановича? — спитав я.

— Отож ото! Знаєш, значить.

— Стрічав.

Він відкинув ся спиною на пень і удав з себе чоловіка, що зазнає осолоди від спочинку.

— Не казав тобі, як ми з ним у Н-скім улусі землю орали?

— Не казав.

Він усьміхнув ся і похитав головою.

— Не казав.... — повторив він сам собі.— І правда: сказати тобі, то й не ймеш віри, скажеш, бреше Тимоха.

— А ви оповіджте, то й побачимо.

Маруся, що порала ся з посудиною, зупинила ся.

Тимоха затяг ся димом, поправив під собою подерту свитку і задумано усьміхаючи ся, почав:

— Отож... пригнали нас разом з Петром Івановичем у Н—ский улус, орочаньске село. Призначили нам якусь поганеньку юртину; а то було по весні. Сіли ми оттак в своїм жатлі, дивимось один на другого. — Щож тепер будемо робити, товаришу добрий? — Не знаю, кажу, Петре Івановичу. Як би кінь та плуг та зерно, землю би ораги, чого більше треба. А то хиба пропадати доведе ся. — Коня чи близько, чи далеко роздобув би. Та орати не умію, з роду не орав. — Добре, кажу я, ти не умієш, але я умію. Оба ситі будемо. Купуй лише коня та упряг. — Ну й купив він коня. За плугом і лемішем на слободу верстов може й 300 їздив. Ґрунт нам по закону дали. — Ґрунту, чуєш, богато...

В тій хвили здалека доніє ся гук вистрілу.

— Стріляє — промовив Тимоха, усьміхаючи ся якось надто насьмішливо. — От вибрали ми місце під лісом. Тут, значить, ліс добрий, родимий. Коло сосни, брате, я тобі скажу, ніколи не ори, не дуже добре, бо соснова шишка, она, значить, кисла, їдка. А листє богато солодше. Поїхав мій Петро Іванич по зерно до скопців. А тут ударило дощиком теплим, сніг з'їло до крихти. З землі трава так тобі й вилазить, так само як на опарі. Ну, гадаю собі, нема чого зволікати. Помолив ся я, та досьвіта й виїхав з плугом. — Налий-но, Марусю, ще чашочку.

Маруся налила з чайника густого, цегля-

задача того закона є та, щоби уділити селянам свободу праці, збогачуваня і розпоряджуваня своєю власностию в тих околицях Росії, де „община“ як примусовий союз шкодить особистій самодільности селян. Через установлене особистої власности уможливить ся селянам послугувати ся засобом его розуму й волі. Селянин стане тоді ковалем свого щастя в повнім значіню того слова. Правда, ні держава, ні закон не може его забезпечити від деякого ризика, від можности утрати тої власности. Але-ж задачою держави не є забезпечувати власність поодиноких осіб, але певної ґрупи, що працює на ріли; обмеженя можна приміню вати не до властителя, але до ґрунту, яким він володіє. Обмеженя такі закон наш знає, бо надільної землї не можна продати за готівку, та не можна еї дати деинде під застав, як в „крестяньскім банку“. Висказавши велику шкідливість для селяньскої маси через збері ганя родинної земельної власности, яка незвичайно підкопала би еї спроможність кредитову та віру в кращу будуччину—зазитів Столипин, що годі робити богачеви перепони в збогачуваню лише задля того, щоби его убожеством ділили ся биді. Задля виїмкових случаїв марнотратників і пияків годі редаґувати загальний закон, а треба радше для тих виїмкових случаїв установляти виїмкові закони. Коли-ж пишемо закони для цілої країни, то треба мати на оці розумних і сильних, а не пяних і слабих. Був момент, в якім була захитана віра в будучність Росиї, в царя і в російского хлібороба. І в отсій хвили, коли не було часу хитати ся, але ділати, виступило правительство з законом з дня 9-го падолиста 1906 р., кладучи ставку не на убогих і пяних але на сильних та кріпких. За короткий час маємо вже пів міліона хазяйвів, що заняли більше як 3,200.000 десятин землї. Годі вивішувати прапори мнимої свободи тілько на верхах, забуваючи на низи, де нас жде важна робота. Не забуваймо, що нашим обовязком є освободити нарід від убожества, незнаня і безправства.

О скілько-ж для перебудови Росиї та еї міцних монархічних основ потрібний особистий власник, на стілько є він перепоною для роз витку революцийного руху. Се видко з дебат послїдного з'їзду социялістів революціонерів в Льондонї, на яких вказувано на те, що правительство через енерґічне заводжуване особистої власности та хуторного хазяйства розколює селяньску масу та наносить велику шкоду революцийному рухови, а через те поручувано членам партиї бороти ся зі всякими індивідуалістичними наклонами.

Новинки.

Львів, дня 23-го грудня 1908

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір Ервіна Віндакевича, ц. к. радника гірничого і управителя салїни в Ляцку, на заступника презеса ради повітової в Добромили.

— **Іменованя.** Президия краєв. Дирекциї скарбу іменувала асистентів технічної контролї скарбової: Збігн. Островского у Вілицї і Зигм. Меруновича у Львові ад'юнктами технічної контролї скарбової в Х кл. ранґи. — Кр. Рада шк. іменувала провізоричного учителя торгов. Академії у Львові, дра Казим. Петиняка-Санецкого дійстним учителем предметів торговельних в тійже Академії. — Гал. Дирекция почт і телеграфів іменувала укінчених реалїстів: Тад Белецкого, Фр. Козьола і укінчен. гімназияста Андр. Соколовского практикантами почтовими у Львові, а укінченого гімназияста Як. Аксентовича почтовим практикантом в Снятині.

— **Зміна титулів.** На основі Найв. розпорядженя з дня 16 с. м. ад'юнкти судові мають на будуче уживати титулу судиїв, секретарі судові титули судиїв повітових, а дотеперішні судиї повітові титулу судиїв повітових і начальників суду.

† **Померли:** Кн. Юрий Лобкович, бувший ческий маршалок краєвий, помер дня 21 с. м. в Празї. Покійник родив ся в маю 1835 р. у Відни, а по укінченю студий вступив до служби державної. Від 1865 грав він визначну ролю в полїтичнім житю. Покійник був на два опаде маршалком Чехії і лише що перед трома роками уступив із сего становища. — Максимілїян Криницкий емер. професор самбірской гімназиї упокоїв ся дня 15 с. м. у Львові в 65 р. житя.

— **Щедрий дар.** П. С. у Львові зложив на руки пана Костя Паньківского квоту 1000 К по половині на будову руского театру у Львові і на купно дому під руску семінарию учительску. — Рада громадска в Острові коло Тернополя ухвалила в нагоди цісарского ювилею 50 К на будову селяньскої бурси в Тернополи.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годині 7 вечером.

В пятницю, дня 25 с. м. „Хата за селом“ драма зі співами і танцями в 5 діях з повісти Крашевского.

В суботу дня 26 с. м. „Галька“, опера в 4 діях Ст. Монюшка.

В неділю, дня 27 с. м. „Запорожець за Дунаєм“, оперета в 3 діях Артемовского, закінчить „Вечерниці“ Нїщиньского.

— **Крадїж на почті.** З Устрик долїшних в Сяніччині доносять, що тамошний офіциянт почтовий Волод. Магеровский, літ 21, в пятницю дня 18 с. м., коли робив службу, вкрав два листи грошеві на загальну суму 36.000 К, а пофальшувавши документи почтові, щоби поки що затерти слїди крадежі, втік в незвістнім напрямі. Крадіж звикрито в неділю дня 20 с. м. і розіслано зараз за Магеровским стежні листи та повідомлено дирекцию почт у Львові, котра визначила 500 К нагороди за зловлене злодія. Слїдство виказало, що Магеровский мав любовні зносини з кавярняною касиєркою в Сяноцї якоюсь Брониславою Гмітеракївною, котра в товаристві якихсь двох женщин, одної якоїсь Ліхтенгаза а другої знаної лиш по імени Розалїя втекла мабуть на Угорщину. В першій хвили здавало ся, що згадані дами виїхали до Станиславова і длятого тамошна поліция в понедїлок від полудня аж до другої години в ночи стерегла пильно двірця і придивляла ся всім подорожним, одтак надармо, бо анї злодія анї згаданих женщин не могла вислїдити. Вчера наспіла з Відня звістка, що там арештовано Магеровского і знайдено при нім майже всї вкрадені гроші.

— **Убийство в коршмі.** В ночи з пятницї на суботу невислїджені доси злочинцї убили в Началтовицях коло Крешовиць близько російскої границї шинкаря Моріца Фербера, его жінку і служницю. Злочинцї мабуть прийшли із заграницї в ночи та зажадали готівки, бо на столї знайдено недопиту горівку в чарках. З положеня, в якім знайдено трупа Фербера, можна згодувати ся, що злочинцї стрілили до него в хвили, коли він за шинквасом наливав горівки; его поцїлили в заду в голову дві револьверові кулї. Кажуть, що Фербер мав дома готівкою, цїнними паперами і біжутериї всего разом около 20.000 К.

— **Страшна пригода в монастири.** Вечером дня 21 с. м. по 6 год. стала ся в Перемишли в монастири Сестер Бенедиктинок страшна приго-

стого чаю і подала Тимосї. Она, здавало ся, була сама зацікавлена тим оповіданем.

— Отже — продовжав він, попиваючи чай, — наробив ся я доволї. Ґрунт цїлина, кінь дикий, тілько сїдло знає: хоч трохи не оглянь ся, рве ся скочити з плугом в ліс Звістно: які господарі, така й худоба. Ну, все таки укоськав я его: руки трохи з плечий не повитягав, а все таки до вечера з чверть десятини з'орав. Подивив ся на нивку — серце в грудях звеселилось: значить, позволив Господь в пустини нивку з'орати. Лежить моя оранниця на горбку як оксамит. Однако прийшов час і відпочивати. В нашім селї відтак вже й до вечірнї задзвонили. І ось, братчику мій, дивне дїло; тілько що я подумав то — чую: задзвонило. Раз, другий, третий... ось так от ізза лїса чую — дзвін та й годї. Скинув я шапку перехрестити голову і нараз згадав: сьвят, сьвят, сьвят! Атже-ж тут церкви відай і за пять сот верст нема!..

З Марусиних грудий вирвало ся тяжке зітхнене.

— Ну, все таки застановив роботу, приїхав до хати. А хата наша, сказатиб тобі — юртина, була недалеко за пересїком, не більше як верства від рілї. Під'їзджаю — а коло моєї юрти два Якути сидять. Коний привязали до дерева, самі на колоді бесїдують, чекають. Перше також туди все крутили ся. Я, значить, орю, а они, у хатї, довкола никають і давлять ся. Ну, менї ніби й нічого, не на граб ж виказ, на оране. Диви ся, хто хоче. Під'їхав я, честь честию, здоровлять ся, я також. Кличуть на „муняк“ (на раду) до „тойонші“ (війтихи). Сказати вам треба, що була в нашім улусї за начальника жінка, по їхньому „тойонша“, вдова по богачу. Ну, кара! Всьо значить, що ми робимо, їй відомо. Я скибу скінчив, другу веду, а їй вже сказали. Отже кличе мене тепер до себе. Добре. Рано, в недїлю, іду до неї, бо все таки, як то там не було, уважає ся за начальницю. Приходжу. Довкола юрти повно понавязуваних коний. Сама на дворі сидить.

Уклонив ся я.

— Ти — каже — „нюча“ (руский), що загадав робити?

— Ну — кажу — звістно що, землю орю. Значить, я їй кажу по свойому, по руски, а старий Якут перекладає. — „Не важ ся — каже — того робити. Ми, каже, хоч про той звичай чували, але в наших місцях не дамо на него довволу“. — Як же то, кажу, не дасте дозволу? Коли нам землю призначили, то, значить, я їй господар, дивитеся менї на неї, чи як? — „Землю, каже, ми тобі призначили для Божого дїла: коли, що Бог сам на нїй зародить, а псувати не важ ся“. Ось і подумайте, яке у них поняте! Однако я бачу, стоять довкола еї родичі, чекають, що їх жінцї руский чоловік може від себе відповісти.

— То, кажу я, ви зовсїм не по правдї поясняєте, бо Бог приказав трудити ся — Трудись, каже, ми також, каже, без труду не живемо. Коли вже так, то радше ми дамо тобі корову і другу з бичком, значить, для розплоду. Коси сїно, годуй скотину, користуй ся молоком і мясом. Тілько гріха того, каже, у нас не заводи.

— Який гріх? — кажу. — Як-же, каже, не гріх? Бог, каже, постановив так, що на тобі зверху шкіра, а під нею кров. Чи так? — Та, то правда. — Коли тобі шкіру зняти і в нутро покласти, а нутро вивернути на верх, то ти що скажеш? — То, кажу, ви наді мною, руским чоловіком, не можете нїяк... — А ти, каже, що з землею робиш? Ви, каже, рускі люди, дуже хитрі — Бога не боїте ся... Бог, значить, постановив так, що трава росте в гору, чорна земля в долинї і коріня в земли. А ви, каже, Боже дїло на виворіть зробили, коріне до гори, траву закопуєте. Земля тобі вибодить, траву родити пам не буде, як будемо жити? — Ось бачиш, куди завернула! Говори ти з ними. Як би я письменний був.. Відтак вже сказав він менї: ти би, каже, їм з сьвятого письма: „в потї чола твого снїси хлїб“. А звідки хлїбова брати ся, коли землю не з'ореш? Ось бачиш ти; на все єсть слово. та не все его пригадаєш... Так ось і я на той случай нічого не міг супротив сказати, збила мене відьма словами. „Менї, кажу, з вами й говорити не треба, бо ви не ті слова виражаєте... У вас своє підсоне, значить, якутске, у мене підсоне руске. Я від свого підсоня не відстану і Петро Іванович також“. Признати ся вступило в мене в пору, бо прикро; поштовхав би кого, але їх богато було. „Ог, кажу, падлюки ви, нечисть лїсна. Хто з вас є, виходи!“ Через те, що нарід не хлїбний: молоко та мясо, та здохла риба. А у нас з Петром Івановичем хлїб не переводив ся. Хлїбному чоловікови — десятеро на одну руку...

(Дальше буде).

да. Одна з монахинь, Кунеґунда Вавшкович, запускала підлогу і зблизила горіючу сьвічку до терпентини так, що терпентина займила ся і бухнула а полумінь обняла й одіж монахині. Зі страшним криком і цїла в полуміни вибігла згадана монахиня з комнати на коритар, а звідтам до своєї келї де зімлївши впала на землю. Дві пансионарки заведення наукового, яке єсть при тім монастири, вчувши крик, поспішили нещасливій на поміч і стали душити на ній огонь подушками та коцами. Коли же й подушки та коци зачали горіти, пансионарки отворили вікна і зачали кликати на поміч. Люди в місті вчувши то, дали знати сторожі пожарній, котра й зараз явила ся на місци катастрофи. Тимчасом дверниця не чула того крику і не знала, що стало ся в монастири та не хотіла впустити сторожі пожарної до середини. Аж коли їй загрожено виважененм дверий, она впустила до середини. Сторожа пожарна угасила огонь водою і коцами. Але нещаслива жертва своєї необережности так вже була попечена, що для неї не було ніякої ради і она небавком померла.

— **Загальні збори тов-а „Вакацийних Осель“** відбули ся оногди при дуже слабій участи членів. Збори відкрила предсідателька п. Бачиньска і подала звіт з діяльности виділу за минувший рік. У вступнім слові піднесла п. Бачиньска заслуги тих добродіїв і товариств, яким оселя завдячує своє єствоване. Відтак предложила на предсідательку зборів п. радникову Заячківску, а на секретаря о. Лициняка. П. предсїдателька уділила голосу секретареви тов-а і сей подав звіт з діяльности виділу за минулий рік. Опісля зложив звіт також і касиєр. З наведених чисел видко, що завдяки Єго Екец. Митрополитови і деяким иншим добродіям, оселя має невеликий основний фонд, який має служити на закупно хати для оселї. На внесок п. Бережницкої, котра забрала голос іменем комісиї контрольної, принято звіт виділу і касиєра і уділено виділови абсолюторию. Збори висказали повне признане п. Ользї Бачиньскій за працю для добра рускої оселї а також і иншим одиницям, котрі долею бідних руских дїтий з повною посьвятою занимають ся. Вибрано новий виділ: Голова п. О. Бачиньска; заступник о. Т. Лежогубский; касиєр проф. В. Адриянович; секретар С. Ґерусїньский; виділові: п. Федакова Мария, Лучаківска Олимпія, Левицка Софія, Літиньска Варвара, Бережницка Олена, Вахнянинівна Ольга, о. В. Лициняк. Комисия контрольна: п. А. Алиськевич, п-ні Ґеорґерова Ольга, Макарушкова Евгенія. Збори ухвалили вислати до Єго Екец. Митрополита делеґацию від зборів, котра має зложити іменем зборів як найщирійшу подяку за ласкаві жертви і опіку над рускою оселею

— **Катастрофа внаслїдок ожеледиці.** З Тернополя доносять: В пятницю і суботу вкривала густа мрака майже цїле Поділє а коли в ночи дня 18 с. м. потис мороз, зробила ся ожеледица і викликала формальну катастрофу, котра в перший лїнії дала ся тим відчути, що перервала лїнії телеграфічні Заліщики Гусятин, Зборів-Підволочиска, Тернопіль-Теребовля, Тернопіль-Чернівці і Тернопіль-Скала-Чортків. Ожеледиця обліпила дроти так, що з них поробили ся грубі валки леду а внаслїдок того дроти або порозривали ся або попутали ся. Направа іде дуже пиняво, бо в многих місцях треба закладати нові дроти а тут брак і материялу і людий до роботи. Та не лиш сама ожеледь наробила тої шкоди, але причинили ся до неї по части і місцеві жителї, котрі розікрали звисаючі дроти або помотали їх довкола стовпів і дерев. Як великої шкоди наробила ожеледиця, можна зміркувати з того, що кошти направи лиш одної лїнії Тернопіль Підволочиска обчислено на звиш 3.000 корон. Перервані були дальше лїнії: Грималів-Хоростків, Збараж-Нове Село, Озеряни Скала, Біла-Заліщики, Березовиця-Денисів, Денисів-Криве, Поморяни-Золочів і др. Ожеледиця наробила мабуть також по садах і лїсах богато шкоди, котра однак поки що незвістна а дерева при дорогах поломила в значній части.

— **Дрібні вісти.** Шкарлятина у Львові не перестає лютити ся, хоч і не прибирає більших як доси розмірів. Крім того появила ся шкарлятина у Винниках, на Клепарові (4 случаї), на Знесіню (3), в Кульпаркові (4), в Козельниках (2), в Солонці (3), в Рісні рускій (2) і в Скнилові. Пошесть ся прибрала, здаєсь, загально европейский характер, бо з многих більших міст, як з Парижа, Льондону, Берлина, Гамбурґа, Одеси і др. доносять, що там бувають досить часті случаї занедужаня на шкарлятину. — Ходить чутка, що посада управителїв почтових в IX. ранзї має бути замінена на посаду управителїв почтових в VIII. ранзї. — Мария Манько, літ 13, білява, очи сині, втекла перед двома днями з дому родичів в Перемишли ул. Санова 8 і доси не вернула. — В Лучинцях, рогатиньского повіта, 40 лїтна жінка зарібника Яцка Дикого привела сими днями на сьвіт дитину з двома головами, впрочім же зовсім правильно збудовану. Дитина померла а стан матери єсть також грізний. — На полях громади Бучина, брідского повіта, знайдено тїло тамошного господаря Якима Свидовецкого. Смерть, як стверджено, наступила внаслїдок замерзненя. — З Дрогобича наспіло до львівскої полиції повідомлене, що звідтам втік 20-кількалїтний Ельо Гартман, спроневіривши на шкоду Мендля Лібермана 1000 кор. — Кароль Чахновский, дозорець буданку ґр. Скарбка, підпивши собі, спускав ся по барнєрі від сходів (подібно як той ученик Возьний, о котрім ми доносили, що забив ся) і впав з першого поверха, але на щастє лиш добре потовк ся. — В суботу над раном застрілив ся в Перемишли вояк з 10 полку піхоти 13 компанії, іменем Горошняньский.

— **Нещасливі пригоди.** Стефан Ґураль вискочив оногди з трамваю підчас їзди так нещасливо, що похознув ся і впавши, зломив ногу а крім того ще й потовк ся сильно та мало що не дістав ся під віз трамваю, котрий над'їхав з противної сторони. Моторовий мав ще на стілько часу, що міг віз здержати і недопустити до більшого нещастя. Мимо того нещасливому не судилось довше жити; він, здаєсь, упавши обірвав щось в собі в середині, бо коли стация ратункова відставила єго до шпиталю, він там небавком помер. — Дозорець дому при ул. Супіньского ч. 7, Михайло Ворацюк і єго жінка запаливши оногди вечером в печи, заткали її борзо і лягли спати та загоріли на смерть. За візвана стация ратункова не могла вже їх привести до житя. Мало що не така сама судьба стрітила в Перемишли і трох вояків стоячого там залогою відділу краєвої оборони. Двох з них лиш з трудом відратовано а третий здаєсь вже помер, бо стан єго був дуже грізний і не давав ніякої надії. — З Коломиї доносять про таку подію: Оногди якийсь молодий хлопак незвістного назвиска купив білет до Делятина, але всїв до поїзду, що від'їзджав до Львова. Аж в Пядиках за Коломиєю спостеріг ся, куди іде і не надумуючись богато, вискочив з поїзду, але так нещасливо, що страшно покалічив ся. В станї непритомнім привезено єго до шпиталю в Коломиї.

Телеґрами.

Відень 23 грудня. Вчера видало правительство розпорядженє в справі приміненя загальних мит до товарів, що приходять з Чорногори. То розпорядженє єсть відповідию на зарядженє Чорногори, котра не має торговельного договору з Австро-Угорщиною і почала примінювати максимальну тарифу митову для австрийских товарів

Відень 23 грудня. Найблизше засїданє палати панів відбуде ся дня 29 с. м. о год. 1 з полудня.

Будапешт 23 грудня. Правительство видало вчера розпорядженє, аби товари, приходячі з Чорногори платили мито після загальних постанов.

Софія 23 грудня. Болгарске правительство доручило вчера представителям держав ноту, в котрій жалує ся на уступ престольної бесїди султана, звернений против Болгариї.

Париж 23 грудня. Вчера радила палата послів над справою побільшеня артилериї. Палата приймила правительственне предложене значною більшостию голосів, а відтак ухвалила цїлий буджет.

Новий Йорк 23 грудня. Як доносять з Каракас, президента Кастро зложено в суботу з президентури, по викритю заговору на житє віцепрезидента Ґомеза, о співучасть в котрім трибунал державний обжаловує Кастра.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).